

Ақийда дарслари (182-дарс). Набий алайҳиссаломнинг ҳузурларида таомнинг тасбеҳ айтиши

19:15 / 24.05.2022 3599

أَفِي وَحْتِ آهَنْ وَوَدَعْتِ مُتْنًا وَآوَةً كَرَبِّتِ آيَالِ آدُعْنَ أَنْ كُفَّ لِقَافِ أَمَلِ لِقَافِ رَفَسِ يَفِ مَلَسُو هَيْلِ عِلَلِ صِلِ لَيْلِ أَلِ لَيْلِ أَلِ دَبْعَنْ عِلَلِ
مُتْنًا إِنْ إِي فِي هَدَى لَخْدَافِ لِي لِقَافِ أَمِهِ فِي فِ إِنْ إِي أَوْعَافِ. «أَمَ نَمَّ لَضَفِ أَوْبُلْ طَا»
نَمَّ عُ بِنَيِ أَمَلِ أَيْ أَرْدَقَلَفِ. «هَلَلِ نَمَّ كَرَبِّ لَأَوْ كَرَابُ مَلِ رُوَّةِ طَلِ لَيْعِ يَحِّ» لِقَافِ
حَبِّ سَتِ عَمَّ سَنَ أَنْ كُ دَقَلَوِ ، مَلَسُو هَيْلِ عِلَلِ صِلِ لَيْلِ أَلِ لَيْلِ أَلِ دَبْعَنْ عِلَلِ
بِبَلِ لَعَمَّ مَعَّ طَلِ أَلِ كُنْ أَنْ أَنْ كُ نِطْفَلِ بِي ذِمَّرْتِ لَأَوْ رَاحُ بِلِ أَوْ رُ. لِكُنْ يُي وَهَوِ مَعَّ طَلِ
مَعَّ طَلِ حَبِّ سَتِ عَمَّ سَنَ نَحْنُ وَ مَلَسُو هَيْلِ عِلَلِ صِلِ

Абдуллоҳ розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Биз мўъжизаларни барака деб ҳисоблар эдик. Сизлар уларни қўрқитиш деб ҳисоблайсизлар. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам билан сафарда эдик. Сув оз бўлиб қолди. Бас, у зот:

«Ортиб қолган сув бўлса, олиб келинглар», дедилар.

Озгина суви бор бир идишни олиб келдилар. Расулуллоҳ алайҳиссалом қўлларини идишга солиб туриб:

«Муборак таҳорат сувига шошилинглар! Барака Аллоҳдан», дедилар. Батаҳқиқ, сувнинг у зотнинг бармоқлари орасидан отилиб чиқаётганини

кўрдим. Шубҳасиз, биз ейилаётган таомнинг тасбеҳ айтаётганини эшитар эдик».

Бухорий ва Термизий ривоят қилишган. Унинг лафзида:

«Батаҳқиқ, таомни Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам билан ер эдик. Биз таомнинг тасбеҳини эшитар эдик», дейилган.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰتٰتْ اَفْءُ نِيْ دَرِيْءٍ لَّعَوِيْ بِيْ فُوْتٍ لَّاقُوْهُ نَعُوْهُ لِيْ صُرَّرْ رِبَاجِ نَعُوْ
جُرْحِيْ اَمَّا اِلٰيْ دِنَعَسِيْ لَو، اَنْ دَرِيْءٍ لَّعَوِيْ كَرْتِيْ بِيْ اِنْ اُنْتَلُوْهُ فِ مَلَسُوْهُ لِيْ لِيْ
لِيْ لَعَشْحُ فَيَا لِيْ لِيْ غَمِيْ قَلْبِيْ اَفْءُ نِيْ دَرِيْءٍ لَّعَوِيْ اَمَّا نِيْ سُرْحِيْ اَمَّا غُلْبِيْ اَلُوْهُ لَحْن
لَّاقُوْهُ لَعَسَلَجُ مُمْثُ رَحْمَتُ، اَعَدَفُ رَمْتُ لِيْ رَدَايِيْ بِنْمُرْدِيْ بَلَوْحِيْ شَمَفُ، اَمَّا رُغْلُ
يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰتٰتْ اَفْءُ نِيْ دَرِيْءٍ لَّعَوِيْ بِيْ فُوْتٍ لَّاقُوْهُ نَعُوْهُ لِيْ صُرَّرْ رِبَاجِ نَعُوْ

Жобир розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Отам вафот қилди. Унинг зиммасида қарзи бор эди. Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига бориб:

«Отам ўз зиммасидаги қарзни қолдирди. Менда унинг хурмоси чиқарадиган нарсадан бошқа ҳеч нарса йўқ. Унинг йиллар бўйи чиқаргани ҳам зиммасидаги қарзга етмайди. Мен билан борсангиз, ҳақдорлар менга қаттиқ тегмасалар», дедим.

Ул зот мен билан хурмо хирмонларидан бирининг атрофида юрдилар-да, Аллоҳга дуо қилдилар. Кейин бошқасини ҳам шундай қилдилар ва унинг устига ўтириб олиб:

«Уни ўлчаб олинглар», дедилар.

Уларга ҳақларини тўлиқ қилиб бердилар. Яна уларга берган нарсаларича ортиб қолди».

Бухорий ривоят қилган.

«Сунний ақийдалар» китоби асосида тайёрланди